

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 191/04-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Pavla Suráka, L., ktorou namieta porušenie Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 bodu 1 druhej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Lučenec a Okresnej prokuratúry Lučenec v konaní sp. zn. 2 T 3/03, postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Lučenec v spojení s Okresnou prokuratúrou Lučenec vo veci sp. zn. ČVS: OUV 645/2002, postupom Okresného súdu Lučenec v konaniach sp. zn. 14 Cb 410/01 a 14 Cb 53/02, rozhodnutím Okresnej prokuratúry Lučenec v konaní č. k. Pn 2524/03-10 z 18. februára 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Pavla Suráka o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2004 doručená sťažnosť Ing. Pavla Suráka, L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 10 bodu 1 druhej vety Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) viacerými postupmi štátnych orgánov Slovenskej republiky.

Sťažovateľ uvádza, že v konaní pred Okresným súdom v Lučenci (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 3/03 bol konšpiratívne odsúdený na trest odňatia slobody v dĺžke trvania štyroch mesiacov s podmieneným odkladom na jeden rok. Rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 25. novembra 2003 bol tento trest zrušený, pretože okresný súd porušil zákon v neprospech sťažovateľa. Sťažovateľ tvrdí, že uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu sa potvrdila protiprávnosť jeho odsúdenia, a preto podáva ústavnému súdu v tejto súvislosti žalobu na Slovenskú republiku za konšpiratívne odsúdenie.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že v rokoch 2001 až 2003 bol telefonicky predvolávaný na výsluchy vykonávané na pokyn prokurátora Okresnej prokuratúry v Lučenci (ďalej len „okresná prokuratúra“) JUDr. G. v konaní vedenom pravdepodobne pod sp. zn. ČVS: OUV 645/2002. Sťažovateľ tvrdí, že bol na jeho osobu opakovane vyvíjaný nátlak, aby prezradil informačné zdroje ako vydavateľ regionálnej tlače ku miestnej kauze v L., pretože existovalo podozrenie o priamej zaangažovanosti prokuratúry na tejto kauze. Po tomto neúspešnom nátlaku bol sťažovateľ odsúdený v zmysle uvedeného trestného konania. Sťažovateľ podáva preto sťažnosť na Slovenskú republiku za porušenie čl. 10 bodu 1 druhej vety dohovoru.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd roku 2002 v konaní sp. zn. 14 Cb 410/01 prerokovával vec o vyst'ahovaní redakcie Novohradského reflexu bez vedomosti vydavateľstva o tejto skutočnosti, pričom vydavateľstvo sa dozvedelo o právoplatnom rozhodnutí v tejto veci tri mesiace po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku. V ďalšej právnej veci okresného súdu sp. zn. 14 Cb 53/02 namieta sťažovateľ porušenie viacerých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že bol nominovaný na miesto hlavného kontrolóra mesta L. a v dôsledku ohovárania poslanca za mesto L. nepostúpil do druhého kola volieb, a tak došlo k porušeniu jeho práva na rovnaký prístup k verejnej funkcii. Sťažovateľ podal okresnej prokuratúre trestné oznámenie vo veci ohovárania jeho osoby. Okresná prokuratúra rozhodnutím z 18. februára 2004 č. k. Pn 2524/03-10 návrh sťažovateľa zamietla

nedôvodným vylúčením dôkazu. Zároveň v dôsledku tohto ohovárania bol sťažovateľ nútený prerušiť 14. januára 2004 vydateľskú činnosť, pretože spoločenská ujma v dôsledku ohovárania mala katastrofálny dopad na jeho podnikanie.

Sťažovateľ preto v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že Slovenská republika je povinná odškodniť sťažovateľa a vydavateľstvo PEGSAS, s. r. o. za majetkovú a nemajetkovú ujmu spôsobenú štátnymi orgánmi súdu a prokuratúry sumou 6 000 000 Sk a nahradiť trovy konania.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

V zmysle čl. 127 ústavy má ústavný súd právomoc konať a rozhodnúť o sťažnosti len vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, domáhať pred iným súdom. „Ústavný súd Slovenskej republiky zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrený v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako princíp subsidiarity,“ – rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 130/02.

Ústavný súd v súvislosti s časťou sťažnosti, ktorá sa týka porušenia práv sťažovateľa v konaní sp. zn. 2 T 3/03 uvádza, že náprava stavu bola vykonaná príslušnými štátnymi orgánmi v zmysle ústavy, preto je v tejto súvislosti vylúčená právomoc ústavného súdu.

V konaní, kde sťažovateľ tvrdí, že došlo k porušeniu jeho ústavných práv opakovanými výsluchmi z dôvodu nátlaku v konaní sp. zn. ČVS: OUV 645/2002, aby boli vyzradené informačné zdroje, je vylúčená právomoc ústavného súdu z nasledovného dôvodu: „Všeobecné súdnictvo zabezpečuje fyzickým osobám a právnickým osobám presadzovanie ich práv, zaväzuje sa poskytnúť im účinnú ochranu pred neoprávnenými štátnymi zásahmi, pritom má prednostne chrániť a presadzovať individuálne základné práva a slobody. Príslušné procesné poriadky sú zárukou účinnosti tejto právnej ochrany aj zárukou ochrany zákonného prístupu k uplatňovaniu základných práv a slobôd,“ – rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 13/01.

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho ústavou zaručených práv došlo vo viacerých súdnych konaniach vedených okresným súdom, z ktorých menovite uviedol konania sp. zn. 14 Cb 410/01 a 14 Cb 53/02. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku poskytujú dostatočne účinný nástroj, ktorý je potrebné uplatniť, ak sťažovateľ tvrdí, že jeho práva nie sú v súdnom konaní dodržiavané. „Úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými a právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné,“ – rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 17/01.

Ústavný súd v nadväznosti na návrh výroku rozhodnutia (petit) sťažnosti sťažovateľa poznamenáva, že „Ústavný súd SR nemá právomoc na rozhodovanie o nárokoch na náhradu škody spôsobenej nezákonnými postupmi alebo rozhodovaním iných štátnych orgánov“ – rozhodnutie I. ÚS 6/94. Problematika uplatňovania náhrady škody z dôvodu prípadného protizákonného rozhodnutia je po právnej stránke občianskoprávnou vecou v zmysle čl. 142 ods. 1 ústavy a na jej prerokovanie je preto príslušný všeobecný súd (napr. rozhodnutie I. ÚS 5/98).

Zároveň ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry upozorňuje, že ak má sťažovateľ možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred všeobecným súdom, podľa

čl. 127 ods. 1 in fine ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu. Nedostatok právomoci ústavného súdu na konanie o sťažnosti nemožno odstrániť.

Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Z uvedeného dôvodu je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, keď nie je daná právomoc všeobecných súdov – napr. rozhodnutie sp. zn. II. ÚS 13/01.

Ústavný súd z dôvodu nedostatku právomoci nevyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov svojej sťažnosti a nezaoberal sa jeho žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu, pretože odmietnutím sťažnosti v rámci jej predbežného prerokovania sa doplnenie sťažnosti v zmysle ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde stáva bezpredmetným.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2004